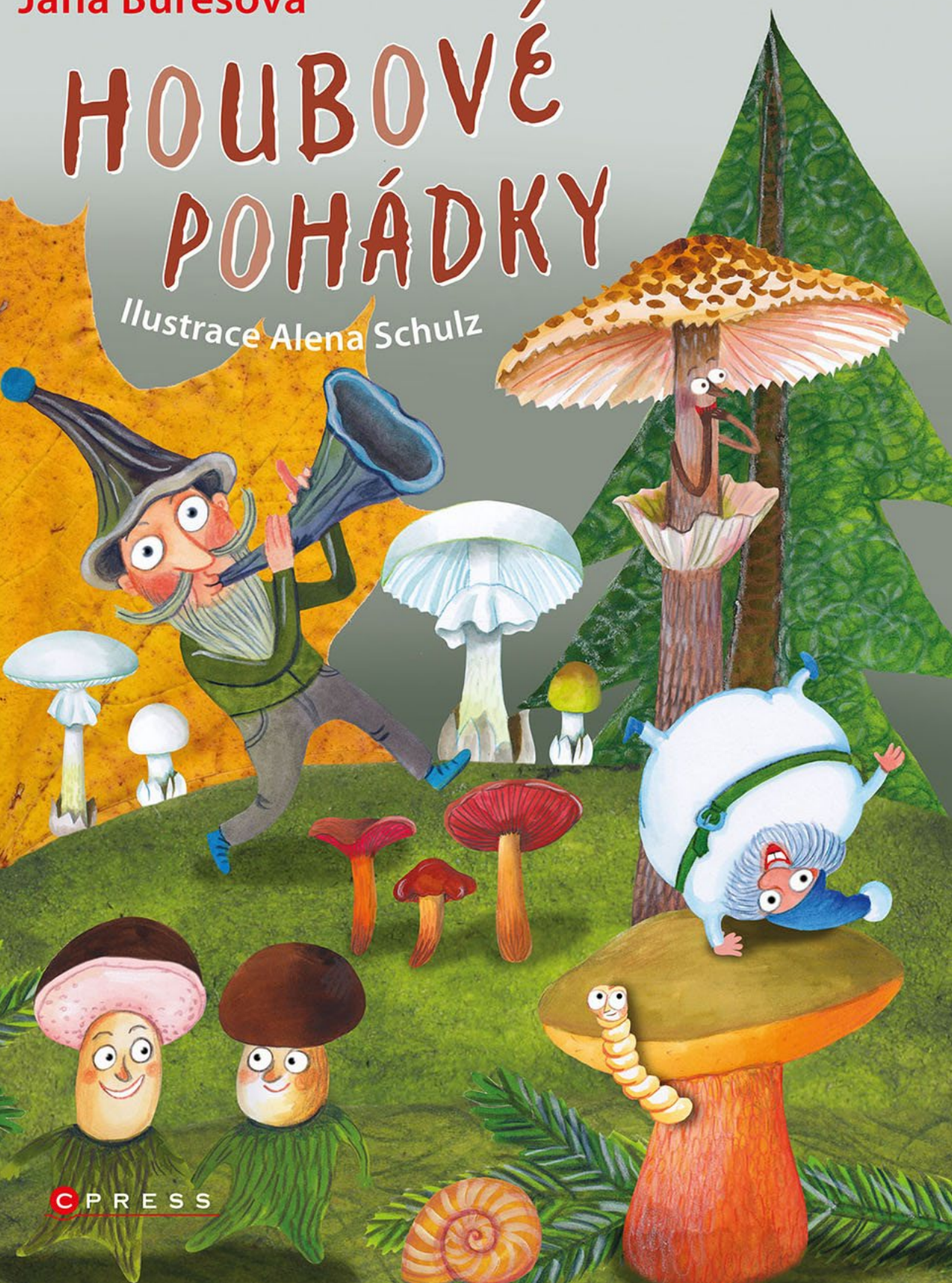

Jana Burešová

HOUBOVÉ POHÁDKY

Ilustrace Alena Schulz

Houbové pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Burešová
Houbové pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jana Burešová

HOUBOVÉ POHÁDKY

Ilustrovala
Alena Schulz

 P R E S S

OBSAH

Podářený úlovek	6
Klouzek	10
Skřítek Vatovec	13
Nepovedené kouzlo	17
Hadovka a Holubinka	21
Dárek k svátku	24
Polévka	28
O zvědavé bedle	32
Skříteček Víteček	36
Kotrč	40
Společná práce	44
Svatební houba	47
Koloděj	50
Závist	54
Troudnatec	57
Houbová záliba	62
Trest	66
Dárek od lišky	70
Čertovská mapa	74

PODAŘENÝ ÚLOVEK

Je to už hodně dávno, kdy za sedmero horami a sedmero řekami bylo malé království. Na hradě tam žil král s královnou a princ Křesomysl. Byl to už dospívající chlapec a učil se vše, co má jako budoucí panovník umět. Krom jiného se účastnil, na přání otce, také honů na divou zvěř. Jenže princ nečinilo potěšení, že má střílet po zvířatech, a když měl nějaké zvíře v dohledu, raději mířil jinam a schválně netrefil. Král se na něj zlobil, protože si myslel, že je tak nešikovný.

Křesomysl, víc než po zvěři, koukal v lese, co kde roste. Všiml si jednou, jak ze země něco vykukuje; že je to jedlá houba, nevěděl. Zvědavost mu nedala a houbu utrl. Přičichl k ní a vůně ho hned okouzila. Když král zjistil, že princ místo aby sledoval, kde je jaká srna, raději zkoumá, kde co roste, zuřil: „Takhle se chceš naučit lovit? Co to tady děláš?“ Křesomysl tatínkovi ukázal, co našel, ale ten jen vztekle mávl rukou. „Pche, co s tímhle, to je nanic. Kdybys raději

ulovil nějaké zvíře!“ zlobil se. „Ale, tatínku, čichni, jak to krásně voní,“ strčil pod nos otcí houbu. „Pro mě za mě to vezmi do kuchyně, ať ti to uvaří. To máš za trest a maso nebudeš jíst, dokud si sám nějaké zvíře neulovíš!“ řekl ve vzteku král.

Když se vrátili na hrad, ukázal princ smutně v kuchyni, s čím ho král posílá. „Ale vždyť tohle je jedlá houba, krásný hřib borový. Z toho vám, princí, připravím pochoutku, že se budete olizovat,“ rozjařil se vrchní kuchař. Princ spokojeně, s úsměvem na tváři, odešel a za pár chvil už celým hradem vonělo jídlo, že se sbíhaly sliny úplně všem. Když princ prvně ochutnal houbový pokrm, pochvaloval si, že nic lepšího nejedl. Králi zvědavost nedala, a když viděl, jak se jeho syn olizuje, ochutnal od něj. Musel mu dát za pravdu, že je to skutečně moc dobré. No nedivte se, stalo se pak to, že se král na prince přestal zlobit a místo s lukem a šípem chodil do lesa raději s košíkem.

Když na krále prvně z trávy vykoukl křemenáč březový, byl radostí bez sebe. Toho dne, kdy našel svůj první borový hřib, měl větší radost, než když prvně ulovil srnku. Od těch dob, když mu to čas a roční období dovolilo, nechtěl své volno trávit jinak než sběrem hub. Z krále se stal vášnivý houbař. Na jeho talíři tak často byla houbová omáčka, houby s octem nebo houbová smaženice. Jistě si sami domyslíte, co dostali na talíř hosté, kteří jeho hrad navštívili. Není proto divu, že království začali nazývat houbovým.

*V pohádce se objevil **hřib borový**
a **křemenáč březový**. Jsou to jedlé houby.*